

Юлія Сергіївна МИТРОФАНОВА

*(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)*

СТАНОВЛЕННЯ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ПОСЯГАННЯ НА СТАТЕВУ СВОБОДУ ТА СТАТЕВУ НЕДОТОРКАНІТЬ ОСОБИ (ІСТОРИЧНИЙ НАРИС)

В статті розглянуто історію становлення кримінальної відповідальності за статеву свободу та статеву недоторканість особи. Історія виникнення статевих злочинів, відповідальності за злочини проти статевої свободи та статевої недоторканості особи дає підстави зробити висновок, що їх значущість зростала поступово. Розглянуто зміни, які відбувалися у законодавстві на протязі століть, що дають підґрунтя для розробки пропозицій стосовно вдосконалення цих законоположень, спрямованих на збереження моральних цінностей та відношення до особи як особистості, захист її статевої свободи та статевої недоторканість.

Ключові слова: *злочин, кримінальне правопорушення, статева свобода, статева недоторканість, зґвалтування, потерпіла особа, винна особа.*

Постановка проблеми. *Посягання на статеву свободу та статеву недоторканість особи існують ще з давніх часів. З розвитком суспільства розвивалася і удосконалювалась кримінальна відповідальність за посягання на статеву свободу та статеву недоторканість. Проведений історичний аналіз показує важкий шлях до справедливого встановлення кримінальної відповідальності за кримінальні правопорушення проти статевої свободи та статевої недоторканості особи.*

Кожний історичний період і різні народи характеризуються своїми особливостями щодо цього питання. Для правильного розуміння та встановлення кримінальної відповідальності необхідно детально

проаналізувати історичний аспект виникнення заборон, які охороняли статеву свободу та недоторканість осіб.

Метою цієї статті – є науковий аналіз історії становлення кримінальної відповідальності посягань на статеву свободу та статеву недоторканість особи.

Виклад основного матеріалу. Розпочинаючи, необхідно зазначити, що кримінальне законодавство не закріплює саме поняття статевої свободи та статевої недоторканості, а різні варіанти цього поняття лише пропонуються окремими авторами.

Історія розвитку законодавства про діяння проти статевої свободи та статевої недоторканості особи сягає далекого минулого, у найдавніших пам'ятках права мова йшла про перелюбство. Закони Хаммурапі містять параграф 129, в якому йдеться, що якщо дружина людини буде захоплена лежачою з іншим чоловіком, то їх мають зв'язати і кинути у воду. В даному випадку, мова йде, тільки про статеві зносини, без застосування насильства. В параграфі 130 була передбачена відповідальність вже за статеві зносини, з застосуванням насильства (згвалтування), в якому зазначається, що якщо чоловік згвалтує жінку, яка не пізнала чоловіка і живе у будинку свого батька, і ляже на лоно її, а його схоплять, то цього чоловіка треба вбити¹.

Закони Ману містили низку статей про згвалтування та перелюбство, а саме у главі 8 ст. 352 Законів Ману зазначалося, що людей, які домагаються чужих жінок, царю варто проганяти, піддавши покарання, що вселяють трепіт. Ст. 359 зазначала, що небрахман, який винний у перелюбстві, заслуговує страти. Ст. 364 визначає відповідальність за згвалтування, а саме: «Хто збезчестить дівчину проти її волі, той негайно підлягає тілесному покаранню»².

На території Київської Русі відповідальність за діяння проти статевої свободи та недоторканості регулювалася церковним законодавством. Воно кардинально змінило ставлення суспільства до шлюбу. У дохристиянську епоху шлюби створювалися через викрадення нареченої або через придбання нареченої. Законодавчі акти Київської Русі були спрямовані на поширення християнства та намагалися зруйнувати стародавні традиції та звичаї.

Церковний Статут Великих Князів мав величезний вплив на релігійний, родинний і моральний уклад тогочасного суспільства. У Статуті Святого князя Володимира, хрестителя земель Київської Русі, в ст. 9 до предмету церковної юрисдикції відносилися справи порушення заборони статевих зносин у колі близьких родичів – «що у племені та у сватавстві поимуться»³.

Статут князя Ярослава про церковні суди, початок створення якого

¹ Закони Хаммурапі, Царя Вавилону (витяги) // Історія держави і права зарубіжних країн: навч. посіб.; Запорізький юрид. ін-т. – Київ : Центр навч. літ., 2008. С. 66–70.

² Там само. С. 31.

³ Світличний О.О. Кримінальна відповідальність за розбещення неповнолітніх : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Олексій Олексійович Світличний. Запорізький національний університет. Запоріжжя, 2012. С. 34.

був покладений статутом князя Володимира Київського, передбачав не лише церковно-правову, але й кримінальну та цивільну відповідальність, яка диференціювалася залежно від соціального статусу потерпілої особи¹. Вважалося злочинами: зґвалтування (ст. 3), «блуд» з монахиною (ст. 20) та скотолозтво (ст. 21), статеві зносини між родичами і свояками (ст. 15, 16, 22-28), а також з мусульманкою чи єврейкою (ст. 51)².

Статут Великого князівства Литовського 1529 р. містив у сьомому розділі окрему статтю (ст. 6) про зґвалтування жінки чи дівчини. Незважаючи на соціальний статус ґвалтівника повинні були засудити до смертної кари³. Довести зґвалтування можна було за допомогою свідків, які з'явилися на допомогу або чули крики потерпілої, які були підтверджені її особистою присягою. Вже тоді статєва свобода та статєва недоторканість визнавалися важливою цінністю. Щодо відповідальності, особа могла уникнути кримінальної відповідальності за зґвалтування, якщо потерпіла погоджувалася вийти заміж за ґвалтівника⁴.

Артикул військовий Петра I 1715 р. містив главу 20 «Про содомський гріх, про насилля та блуд», в якій містилися артикули від 165 до 177 включно. Глава передбачала відповідальність за зваблювання незаміжньої жінки обіцянкою одружитися на ній, деяких видах добровільного і недобровільного статєвих зносин, його протиправних формах (скотолозтво, педофілії, мужолозтво). Відповідальність за зґвалтування була смертна кара, відсіч голови, за перелюбство та блуд судили за церковними правилами. Здебільшого питання відповідальності за статєві злочини вирішувалося не світським, а церковним законодавством⁵.

Права, за якими судиться малоросійський народ 1743 р., вміщали в себе главу 23 «Про страту і покарання перелюбників, блудників, насильників жінок і дівчат, а також мужеложників і скололожників». Глава містила чотирнадцять артиклів⁶.

Існував Проект кримінального уложення 1767 р., який не набрав чинності, але він розділяв всі злочини на чотири категорії, однією з яких були злочини проти моралі. До них належали такі суспільно-небезпечні діяння: блудійство, розбещення дівчат, перелюбодійство, содомство й інші схожі протиприродні гріхи, багатоженство та лихоїмство. Покараннями за ці

¹Холод О. Злочини проти статєвої свободи та статєвої недоторканості: історичний аспект. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2010. № 51. С. 396–401.

²Хрестоматія з історії держави і права України, В 2 т. Т. 1. 3 найдавніших часів до початку 20 ст. / За ред. В.Д. Гончаренка К. : Ін Юре, 1997. С. 41–45.

³Статути Великого князівства Литовського: У 3-х томах. Том 1. Статут Великого князівства Литовського 1529 року / За ред. С. Ківалова, П. Музиченка, А. Панькова. Одеса: Юридична література, 2002. С. 44.

⁴Холод О. Злочини проти статєвої свободи та статєвої недоторканості: історичний аспект. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2010. № 51. С. 396–401.

⁵Світличний О.О. Кримінальна відповідальність за розбещення неповнолітніх : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Олексій Олексійович Світличний. Запорізький національний університет. Запоріжжя, 2012. С. 35.

⁶Права, за якими судиться малоросійський народ. 1743 / НАН України, Інститут держави і права ім. В. М. Корєцького, Інститут української археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського ; упоряд. К. А. Вислобов ; відп. ред. та авт. передм. Ю. С. Шемшученко. К., 1997. С. 33.

злочини були виселка, грошовий штраф та відлучення від суспільства¹.

Уложення про покарання кримінальні і виправні 1845 р. містило в собі спеціальну главу IV «О оскорбленіяхъ чести», яка має так зване «Отделение I», говорячи інакше «розділ перший», який містив статті з 1998 до 2007 включно і мав назву «О преступленіяхъ противъ чести и целомудрія женщинъ». В цьому розділі встановлені норми, які передбачають відповідальність залежно: 1) від віку потерпілої та способу вчинення – насильство (ст. 1998); 2) відносно «девицы», що не досягла 14 років, яке вчинене «безъ насилія, но по употребленію во зло ея невинности и неведения» (ст. 1999); 3) вчинення зґвалтування «девицы» або «женщины», яка досягла 14 років (ст. 2000); 4) зґвалтування «девицы» або «женщины», яка досягла 14 років (ст. 2000) за кваліфікуючими ознаками, такими як: а) зґвалтована «женщина, состоящая въ замужестве» (1); б) зґвалтована була «для сего против воли или обманом уведена или увезена» (2); в) зґвалтування супроводжувалося побоями аби «иными истязаніями» (3); г) зґвалтування стосовно особи доведеної «въ состояние безпамятства или неестественного сна самим насилующимъ или по его распоряженія» (4); г) зґвалтування, вчинене опікуном, піклувальником або наставником зґвалтованої «девицы» або «женщины», або «Смотрителемъ тюрьмы или другого заведения, въ коем она содержалась, или вообще лицом, имевшимъ какую-либо по званию его или особымъ обстоятельствамъ надъ нею власть, или врачомъ, въ то время ее пользовавшимъ» (5); д) зґвалтування вчинене «крепостнымъ» або «наемнымъ служителемъ самой изнасилованной», або «мужа ея», або батьків, або піклувальників і вихователів її (6); е) життя зґвалтованої було під загрозою або наражалось на небезпеку (7), (ст. 2001); 5) якщо наслідком зґвалтування була смерть (ст. 2002); 6) в усіх випадках, «в коихъ изнасілованіе было содеяно съ растленіемъ» (ст. 2003); 7) викрадення «девицы» або «женщины» для зґвалтування, «и только по обстоятельствамъ, отъ него независевшимъ» не встигне здійснити цей злочин» (ст. 2004); 8) викрадення «девицы» або «женщины» не з наміром зґвалтування, а «в надежде воспользоваться ея слабостію и обольститъ ее», або «только гласнотію такового происшествія повредитъ ея чести» (ст. 2005); 9) «за обольщеніе несостоявщей въ замужестве торжественнымъ обещаніемъ» одруження (ст. 2006); 10) неповнолітня, якій вipoанилося 14 років «девица обольщена та обезчещена» своїм опікуном, або вчителем або «инымъ лицомъ, имеющимъ по званию за нею и большую или меньшую степень надъ нею власти» (ст. 2007)².

Отже, передбачалася самостійна норма про відповідальність за розтління дівчини, яка не досягла 14 років, а також за зґвалтування особи жіночої статі, якій більше 14 років. Наведений приклад диференціації відповідальності характеризував визнання на законодавчому рівні

¹ Холод О. Злочини проти статевої свободи та статевої недоторканості: історичний аспект. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2010. № 51. С. 398.

² Полное собрание законов Российской Империи повелением государя императора Николая Павловича составленное. Собрание второе. Том XX. Отделение первое. 1845. СПб., 1846. С. 955–957.

кримінально-правової охорони, як самостійного об'єкта злочину, що визначається сучасним правом, як статеві недоторканість особи. Насильство при «розтління дівичі» розцінювалося як кваліфікований вид розтління, що також вказує на законодавче визнання статевої недоторканності, як самостійного об'єкта кримінально-правової охорони, відмінного від статевої свободи особистості, що охоронялася діючими нормативами про відповідальність за «згвалтування особи жіночої статі, має понад чотирнадцять років від роду». Також, до кваліфікованих видів, крім насилля, відносилася залежність потерпілої від винного.

Відповідальність та караність згвалтування знаходилася в залежності від відносин підлеглості, службовій залежності потерпілої від винного (що в сучасному кримінальному праві винесено за рамки згвалтування). Такі ознаки, як побої або катування, використання безпорадного стану («стану безпам'ятства або неприродного сну»), спряженість згвалтування з насильством небезпечним для життя потерпілої, з викраденням потерпілої, а також наступила в результаті згвалтування смерть потерпілої утворювали кваліфіковані види згвалтування.

Самостійну кримінально-правову регламентацію отримали і інші, які визнавалися злочинними, діяння, що виражалися в особливих видах сексуальних відносин (мужолозтво і скотолозтво), а також діяння, що об'єктивно не виражаються, але сприяють виникненню засуджених мораллю і правом того періоду статевої відносин: звідництво малолітніх або неповнолітніх з боку їх опікуна, вчителя або батьків, дружин і чоловіками, співжиття неодруженого з незаміжною.

Слід звернути увагу, що, незважаючи на досить докладну регламентацію відповідальності за статеві злочини та наявність великої кількості законодавчо визначених обтяжуючих обставин, Укладення 1845 року характеризується пом'якшенням покарання за статеві злочини. У порівнянні з раніше діючими правовими актами, що передбачали за статеве насилля найсуворіші заходи покарання, аж страти, при цьому в найбільш жорстких способах її виконання, Укладення 1845 року вже не передбачало смертну кару за статеві злочини.

У XVIII-XIX століттях у Російській імперії поширення набули філософські ідеї щодо свободи особи, суспільне завдання кримінальної юстиції. Під їхнім впливом відбувся значний поворот у поглядах на сутність статевої злочинності. У законодавстві стає помітним прагнення до більш змістовної охорони статевої недоторканості малолітніх, законодавець бере до уваги значущість шкоди вчиненої щодо неповнолітніх¹. Укладення про покарання кримінальні і виправні 1885р. розрізняє згвалтування та розтління дівичини, яка не досягла віку 14 років. Посягання щодо «жінки чи дівичини більше 14 років від роду проти її волі» розглядається як згвалтування, а злягання з дівичею, яка не досягла віку 14 років «шляхом

---

¹ Історія держави і права України. У 2-х томах / За ред. В.Я. Тація, А.Й.Рогожина. Том 1. К. : Видавничий Дім «Шн Юре», 2000. С. 206.

використання на зло її невинності і незнання» вважалося розтлінням (ст. ст. 1524, 1525 Укладання)¹. Визначення розтління в зазначеному законі не наводилося, однак у ст. 1524 Уложення про покарання карні і виправні розтління поділялося на види: 1) просте, без застосування насильства, яке каралося каторгою від 4 до 10 років; 2) кваліфіковане за ознаками: – застосування насильства, або – винний для вчинення злочину використовував своє становище, владу, надану йому за званням чи особливим дорученням батьків, опікунів, родичів малолітньої. Діяння особи, яка вчинила насильницьке злягання з дівцею, яка уже позбавлена невинності, але не досягла чотирнадцятирічного віку, підпадало під дію ст. 1525 Укладання, тобто розглядалося як зґвалтування².

Кримінальне укладення 1903 року в частині регламентації відповідальності за злочини проти статевої недоторканості та статевої свободи особистості, істотно відрізнялося від Уложення 1845 року, зокрема більш широким переліком діянь, що визнаються злочинними, а також їх розмежуванням і класифікації на дві самостійні групи, аналогами яких в сучасному кримінальному праві є злочином проти статевої недоторканості і статевої свободи особистості, а також злочини проти здоров'я населення і суспільної моральності. До першої групи належали статеві злочини, пов'язані із задоволенням винним статевої пристрасті: «любодеяние», «любострастних дій», мужолозтво (в сучасному кримінальному праві, іменовані, відповідно, як зґвалтування, насильницькі дії сексуального характеру і мужолозтво). Другу групу утворювали склади, безпосередньо з осуджуваними суспільством статевими стосунками не зв'язані, але створюють для них умови: звідництво, притонуотримання, потурання, схиляння до «непотребства».

Укладення 1903 р. в своїх нормах про статеві злочини зберегло відповідні ознаки, які утворюють склад злочину і кваліфікуючі ознаки, що дозволяють в процесі кваліфікації відобразити спричинену шкоду не тільки статевої свободі, але і статевої недоторканості особи, а також спричинення шкоди нормальному фізичному, психічному і моральному розвитку неповнолітніх.

Таким чином, вже в кримінальному праві кінця XVIII-XIX століття були сформовані, а в Укладенні 1903 р. були законодавчо регламентовані такі об'єкти кримінально правової охорони, як статеві свобода та статеві недоторканість особи, а також нормальний психічний і моральний розвиток неповнолітніх, як складова останнього. Крім того, відповідну правову регламентацію отримали і аналоги сучасних кримінально-правових норм про відповідальність за злочини проти здоров'я населення і суспільної моралі.

---

¹ Уложение о наказаниях уголовных и исправительных 1885 года / Издано проф. Имп. Училища правоведения... Н. С. Таганцевым 5-е изд., доп. СПб : тип. М. Стасюлевича, 1886. С. 543–551.

² Світличний О.О. Кримінальна відповідальність за розбещення неповнолітніх : дис. На здобуття наукового ступ. канд. юрид. наук : 12.00.08 / Олексій Олексійович Світличний; Запорізький національний університет. Запоріжжя, 2012. С. 35–36.

До першої групи злочинів відносять посягання на статеву моральність, що ототожнюється, в свою чергу, виключно з статевими стосунками. Так, Ф. Ліст визначав статеву моральність як «дотримання меж, встановлених пануючими звичаями для статевих відносин»¹. Видається, що дане визначення зазначеного об'єкта кримінально-правової охорони з одного боку, надмірно звужує межі кримінально-правового регулювання статевих відносин, з іншого боку - не охоплюють діянь, які, не характеризуються статевими стосунками у вузькому сенсі, очевидно, заподіюють шкоду статевої моральності, як частини суспільної моралі.

Кримінальне право раннього радянського періоду використовувало термін «Злочини в області статевих відносин». Перший Кримінальний кодекс УСРР² 1922 р. встановив відповідальність за злочини, які пов'язані із сексуальним насильством. До таких злочинів КК УСРР 1922 р. відносив як насильницькі злочини проти статевої недоторканності і статевої свободи особистості (зґвалтування), так і ненасильницькі посягання на статеву недоторканість (статеві зносини з особами, які не досягли статевої зрілості, розбещення малолітніх шляхом здійснення розпусних дій). Крім того, в розряд злочинів в області статевих відносин входили зґвалтування, утримання місць розпусти, вербування жінок для проституції. В розділі V «Злочини проти життя, здоров'я, свободи і гідності особистості» законодавцем було виділено розділ 4, іменованій «Злочини в області статевих відносин».

Відповідальність передбачалась не тільки за посягання на статеву свободу та статеву недоторканість, а й за злочини проти сексуальної моралі. Сам розділ передбачав шість статей. Так, ст. 166 КК УСРР 1922 р. встановлювала відповідальність за статеві зносини з особами, що не досягли статевої зрілості; ст. 167 – за статеві зносини з особами, що не досягли статевої зрілості, які були поєднані з розтлінням або задоволенням статевої пристрасті в збочених формах; ст. 168 – розбещення малолітніх або неповнолітніх, вчинене шляхом розпусних дій щодо них; ст. 169 містила дві частини: ч. 1 – зґвалтування, тобто статеві зносини із застосуванням фізичного або психічного насильства або шляхом використання безпорадного стану потерпілої особи, ч. 2 – зґвалтування, що потягнуло за собою самогубство або тяжку хворобу потерпілої особи; ст. 170 – примус, з корисливих чи інших особистих видів, до заняття проституцією, вчинений за допомогою фізичного чи психологічного впливу; ст. 171 містила дві частини: 1 – зґвалтування, утримання місць розпусти, а також вербування жінок для проституції, ч. 2 – якщо залучені до проституції перебували під опікою або у підпорядкуванні обвинуваченого, або не досягли повноліття³.

¹ Лист Ф. Учебник уголовного права: Особенная часть / Франц фон-Лист, профессор Берлинского университета; Разрешенный автором перевод с 12 и 13 переработанного издания Ф. Ельшиевич. М.: Товарищество типографии А.И. Мамонтова, 1905. С. 70.

² Слід зазначити, що до 1936 року в усіх офіційних документах радянського періоду Україна мала назву «Українська Соціалістична Радянська Республіка (УСРР)», пізніше – «Українська Радянська Соціалістична Республіка (УРСР)».

³ Уголовный кодекс УССР 1922 г. : Издание 2 (официальное), Типография Вукопспілки. № 1230,

З вищезазначеного бачимо, що КК УСРР 1922 р., виділивши в розділі «Злочини проти життя, здоров'я, свободи і гідності особистості» розділ, іменованій «Злочини в області статевих відносин», також виходив з обґрунтованості включення в нього посягань, пов'язаних і не пов'язаних із задоволенням сексуальних потреб самим винним. При цьому перший різновид утворювали склади ненасильницького (статеві зносини з особою, яка не досягла статевої зрілості, а в більш пізній редакції додатково – статеві зносини з особами, які не досягли статевої зрілості, поєднане з розбещенням або з задоволенням статевої пристрасті неприродним способом; розбещення малолітніх або неповнолітніх, вчинене шляхом розпусних дій) і насильницького задоволення статевої пристрасті (зґвалтування, основними ознаками якого розумілося «статеві зносини із застосуванням фізичного або психічного насильства або шляхом використання безпорадного стану потерпілої особи», а кваліфікованими – «якщо зґвалтування мало своїм наслідком самогубство потерпілої особи»). В другому різновиді посягань виділялися: примус до заняття проституцією, вчинене шляхом фізичного або психічного впливу; звідництво, утримання місць розпусти, а також вербування жінок для заняття проституцією. Що стосується відповідальності за мужолозтво, КК УСРР 1922 р. складу мужолозтва не передбачав.

З прийняттям КК УСРР 1927 р., були внесені зміни, кодекс вже не передбачав спеціального розділу, де містилися б норми про відповідальність за злочини у сфері статевих відносин. Вказані злочини були передбачені в розділі VI «Злочини проти життя, здоров'я, волі та гідності особи». Так, ст. 162 КК УСРР 1927 р. містила дві частини: ч. 1 передбачала відповідальність за статеві зносини з особами, що не досягли статевої зрілості, які поєднані з розтлінням або задоволенням статевої пристрасті неприродним способом чи зґвалтуванням, ч. 2 – статеві зносини з особами, що не досягли статевої зрілості, які вчинені без вказаних обтяжуючих обставин; ст. 163 – розбещення малолітніх або неповнолітніх, вчинене розпусними діями щодо них; ст. 164 містила дві частини: ч. 1 – за зґвалтування, тобто статеві зносини із застосуванням фізичного або психічного насильства або шляхом використання безпорадного стану потерпілої особи, ч. 2 – за зґвалтування, що потягло за собою самогубство або тяжку хворобу потерпілої особи або вчинене декількома особами; ст. 165 – спонукання жінки до статевого зв'язку з особою, від якої жінка матеріального чи службово залежить.

Слід зазначити, що з прийняттям постанови Президії ЦВК СРСР «Про кримінальну відповідальність за мужолозтво» від 7 березня 1934 року¹, постановою ВЦВК і РНК УСРР від 11 січня 1934 р. КК УСРР 1927 р. був доповнений ст. 165¹, де передбачалася в основному складі відповідальність

Харьков, 1922. С. 54.

¹ Об уголовной ответственности за мужеложство: Постановление Президиума Центрального Исполнительного Комитета СССР от 7 марта 1934 г. // Собрание узаконений правительства РСФСР. 1934. № 15. Ст. 153

за мужолозтво, тобто статеві зносини чоловіка з чоловіком; кваліфікований склад передбачав учинення цього злочину з використанням залежного стану потерпілого чи з насильством, за оплату, по професії або прилюдно¹.

Кримінальний кодекс УРСР 1960 р., не передбачивши розділу про злочини у сфері статевої свободи та статевої недоторканості, містив склади цих злочинів в главі 3 «Злочини проти життя, здоров'я, свободи і гідності особи». Кодекс 1960 р., як і Кримінальний кодекс УСРР 1927 р., визначав відповідальність за зґвалтування (ст. 117), примушування жінки до вступу в статевий зв'язок (ст. 119), статеві зносини з особою, що не досягла статевої зрілості (ст. 120), розбещення неповнолітніх (ст. 121), мужолозтво (ст. 122). Стаття передбачала відповідальність за статеві зносини, вчинені за взаємною згодою осіб чоловічої статі, а кваліфікований склад, із застосуванням насильства або щодо неповнолітнього. Проіснувала стаття понад 30 років і була змінена Законом України від 12 грудня 1991 року «Про внесення змін і доповнень до Кримінального та Кримінально-процесуального кодексів Української РСР», після розпаду Радянського Союзу. Добровільне мужолозтво було декриміналізоване, а ст. 122 КК стала передбачати відповідальність за мужолозтво, вчинене з застосуванням фізичного насильства, погрози або використанням безпорадного стану потерпілого та як кваліфікований склад передбачалися ознаки того самого діяння, вчиненого групою осіб, або щодо неповнолітнього, або особою, яка раніше вчинила такий злочин. Крім того, ст. 118 КК містила склад злочину примушування до вступу в статевий зв'язок неприродним способом. А ч. 2, 3, 4 ст. 117 передбачали також низку нових кваліфікуючих обставин: зґвалтування, вчинене особою, що раніше скоїла такий злочин, вчинене групою осіб, особливо небезпечним рецидивістом та таке, що спричинило особливо тяжкі наслідки².

Серйозні зміни були запроваджені в нині чинний Кримінальний кодекс України 2001 р. По-перше було створено окремий розділ «Злочини проти статевої свободи та недоторканості особи», який на момент прийняття вмщував п'ять статей: зґвалтування (ст.152), насильницьке задоволення статевої пристрасті неприродним способом (ст. 153), примушування до вступу в статевий зв'язок (ст. 154), статеві зносини з особою, яка не досягла статевої зрілості (ст. 155), розбещення неповнолітніх (ст.156). За логікою Кримінального кодексу 2001 р., як відправної, системоутворювальної ознаки при конструюванні цього розділу став насильницький чи ненасильницький характер відповідних посягань, з огляду на що, на перше місці стоять склади насильницьких дій, передбачені ст. ст. 152, 153, 154 КК, а на другому – ненасильницьких, передбачені ст. ст.

¹ Кримінальний кодекс Української Радянської Соціалістичної Республіки : затверджений Центральним Виконавчим Комітетом Української РСР від 8 червня 1927 року : 3. У УРСР 1927 р. № 26–27. // Офіційний текст із змінами і доповненнями на 1 листопада 1949 р., з постатейними матеріалами та додатками. 1949. Ст. 49.

² Кримінальний кодекс Української Радянської Соціалістичної Республіки : ухвалений Законом Української РСР від 28 грудня 1960 року : набув чинності з 1 квітня 1961 р. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1961. № 2. Ст. 14.

155, 156 КК. КК України 2001 р. запровадив чимало змін порівняно з попереднім кримінальним законодавством у відповідні склади злочинів, які, здавалося би, вже стали традиційними для розуміння не лише у теорії кримінального права, але й у повсякденній правосвідомості. Пом'якшуючи державний контроль над сферою сексуального життя, законодавець декриміналізував добровільні статеві зносини осіб чоловічої статі.

Виникли дискусії з позиції законодавця щодо розширення кола потерпілих від зґвалтування за рахунок осіб чоловічої статі, чого ніколи не було в історії вітчизняного кримінального законодавства. Суттєво звужено коло способів впливу на волю потерпілої особи у вчиненні зґвалтування, що також з огляду на історію розвитку кримінального законодавства неоднозначно сприймається у науковій літературі¹.

З метою реалізації положень «Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами»² було прийнято Закон України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України» від 6 грудня 2017 року, яким до Кримінального кодексу (далі – КК) України було внесені деякі зміни. Стамбульська Конвенція передбачає криміналізацію трьох форм «Сексуального насильства, у тому числі зґвалтування»: 1) здійснення, без згоди, вагінального, анального або орального проникнення сексуального характеру в тіло іншої особи з використанням будь-якої частини тіла або предмета; 2) здійснення, без згоди, інших актів сексуального характеру з особою; 3) примушування іншої особи до здійснення, без згоди, актів сексуального характеру з третьою особою.

Нова редакція частини 1 ст. 152 КК «Зґвалтування» встановлює кримінальну відповідальність за вчинення дій сексуального характеру, пов'язаних із вагінальним, анальним або оральним проникненням в тіло іншої особи з використанням геніталій або будь-якого іншого предмета, без добровільної згоди потерпілої особи (зґвалтування). Частина 1 ст. 153 «Сексуальне насильство» – КК встановлює кримінальну відповідальність вчинення будь-яких насильницьких дій сексуального характеру, не пов'язаних із проникненням в тіло іншої особи, без добровільної згоди потерпілої особи (сексуальне насильство). Частина 1 ст. 154 «Примушування до вступу в статевий зв'язок» – примушування особи без її добровільної згоди до здійснення акту сексуального характеру з іншою особою³.

Законом України від 12 лютого 2021 року № 1256-IX «Про внесення

---

¹ Холод О. Злочини проти статевої свободи та статевої недоторканості: історичний аспект. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2010. № 51. С. 396–401.

² Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами (Довідник для членів парламенту). URL: <https://rm.coe.int/1680096e45> (дата звернення: 15.03.2024).

³ Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України з метою реалізації положень Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами: Закон України від 06.12.2017 № 2227-VIII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2227-19#n63> (дата звернення: 15.03.2024).

змін до деяких законодавчих актів України щодо імплементації Конвенції Ради Європи про захист дітей від сексуальної експлуатації та сексуального насильства (Ланцаротської конвенції)» до Кримінального кодексу України були внесені такі зміни та доповнення: стаття 155 КК викладена у новій редакції, а також Кодекс був доповнений новими статтями – 156¹ («Домагання дитини для сексуальних цілей»)¹.

Висновок. Історія виникнення статевих злочинів, відповідальності за злочини проти статевої свободи та статевої недоторканості особи дає підстави зробити висновок, що їх значущість зростала поступово. Зміни, які відбувалися у законодавстві протягом століть були спрямовані на збереження моральних цінностей та відношення до особи як особистості, захист її статевої свободи та статевої недоторканість.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Закони Хаммурапі, Царя Вавилону (витяги) // Історія держави і права зарубіжних країн: навч. посіб.; Запорізький юрид. ін-т. – Київ : Центр навч. літ., 2008. 587 с.
2. Історія держави і права України. У 2-х томах / За ред. В.Я. Тація, А.Й.Рогожина. Том 1. К. : Видавничий Дім «Шн Юре», 2000. 387 с.
3. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами (Довідник для членів парламенту). URL: <https://rm.coe.int/1680096e45> (дата звернення: 15.03.2024).
4. Кримінальний кодекс Української Радянської Соціалістичної Республіки : затверджений Центральним Виконавчим Комітетом Української РСР від 8 червня 1927 року : 3. У УРСР 1927 р. № 26–27. // Офіційний текст із змінами і доповненнями на 1 листопада 1949 р., з постатейними матеріалами та додатками. 1949. Ст. 49.
5. Кримінальний кодекс Української Радянської Соціалістичної Республіки : ухвалений Законом Української РСР від 28 грудня 1960 року : набув чинності з 1 квітня 1961 р. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1961. № 2. Ст. 14.
6. Лист Ф. Учебник уголовного права: Особенная часть / Франц фон-Лист, профессор Берлинского университета; Разрешенный автором перевод с 12 и 13 переработанного издания Ф. Ельяшевич. М.: Товарищество типографии А.И. Мамонтова, 1905. 412 с.
7. Об уголовной ответственности за мужеложство: Постановление Президиума Центрального Исполнительного Комитета СССР от 7 марта 1934 г. // *Собрание узаконений правительства РСФСР*. 1934. № 15. Ст. 153.

---

¹ Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо імплементації Конвенції Ради Європи про захист дітей від сексуальної експлуатації та сексуального насильства (Ланцаротської конвенції) : Закон України від 12 лютого 2021 року № 1256-IX. URL:<http://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення: 15.03.2024).

8. Полное собрание законов Российской Империи повелением государя императора Николая Павловича составленное. Собрание второе. Том XX. Отделение первое. 1845. СПб., 1846. 1120 с.

9. Права, за якими судиться малоросійський народ. 1743 / НАН України, Інститут держави і права ім. В. М. Корецького, Інститут української археографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського ; упоряд. К. А. Вислобоков ; відп. ред. та авт. передм. Ю. С. Шемшученко. К., 1997. 226 с.

10. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо імплементації Конвенції Ради Європи про захист дітей від сексуальної експлуатації та сексуального насильства (Ланцаротської конвенції) : Закон України від 12 лютого 2021 року № 1256-IX. URL:<http://zakon.rada.gov.ua> (дата звернення: 15.03.2024).

11. Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України з метою реалізації положень Конвенції Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами : Закон України від 06.12.2017 № 2227-VIII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2227-19#n63> (дата звернення: 15.03.2024).

12. Світличний О. О. Кримінальна відповідальність за розбещення неповнолітніх : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Олексій Олексійович Світличний. Запорізький національний університет. Запоріжжя, 2012. 243 с.

13. Статути Великого князівства Литовського: У 3-х томах. Том 1. Статут Великого князівства Литовського 1529 року / За ред. С. Ківалова, П. Музиченка, А. Панькова. Одеса: Юридична література, 2002. 287 с.

14. Уложение о наказаниях уголовных и исправительных 1885 года / Издано проф. Имп. Училища правоведения... Н. С. Таганцевым 5-е изд., доп. .СПб : тип. М. Стасюлевича , 1886. 643 с.

15. Холод О. Злочини проти статевої свободи та статевої недоторканості: історичний аспект. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2010. № 51. С. 396–401.

16. Хрестоматія з історії держави і права України, В 2 т. Т. 1. 3 найдавніших часів до початку 20 ст. / За ред. В.Д. Гончаренка К. : Ін Юре, 1997. 618 с.

Стаття надійшла до редакції 30.03.2024

Yuliia S. MYTROFANOVA

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

ESTABLISHMENT OF CRIMINAL LIABILITY FOR VIOLATION OF SEXUAL FREEDOM AND SEXUAL INVIOABILITY OF A PERSON (HISTORICAL ESSAY)

The article analyzes the history of criminal liability for sexual freedom and sexual inviolability of a person. The rules on criminal liability for crimes against sexual freedom and sexual inviolability have a very long history of development. The oldest legal monuments referred to adultery. The Laws of Hammurabi

contained provisions on a woman's infidelity to a man, without violence against her. The Laws of Manu contained a number of articles on rape and adultery.

On the territory of Kievan Rus, responsibility for sexual crimes was regulated by church law. The Church Statute of the Great Princes had a huge impact on the religious, family, and moral system of the society of that time. The Statute of Prince Yaroslav on Church Courts provided not only for church law liability for sexual crimes, but also criminal and civil liability, which depended on social status. The Statute of the Grand Duchy of Lithuania of 1529 provided for the death penalty for rape, but a person could avoid it if the victim agreed to marry the rapist. The 1649 Sobornoe Ustozhdenie (Council Statute) included the death penalty for military personnel who committed violence against a woman while on duty. Peter the Great's 1715 military article contained Chapter 20, "On Sodomy, Violence and Fornication." The article contained such crimes as seduction of a woman, rape, and illegal forms of sexual relations (bestiality, pedophilia, and sodomy). For the most part, the issue of liability was resolved by church law.

Criminal law of the early Soviet period used the term "crimes in the field of sexual relations". The first Criminal Code of the Ukrainian SSR of 1922 established liability for crimes related to sexual violence. In Chapter V, "Crimes against Life, Health, Freedom and Dignity of the Individual," the legislator singled out Chapter 4, entitled "Crimes in the Field of Sexual Relations." The Criminal Code of 1960 did not include a section on crimes in the field of sexual freedom and sexual inviolability, these crimes were referred to as "Crimes against life, health, freedom and dignity of the person".

The current Criminal Code of Ukraine of 2001 contains six articles in the section "Crimes against sexual freedom and inviolability of the person": 152 ("Rape"), 153 ("Sexual Violence"), 154 ("Coercion to have sexual intercourse"), 155 ("Sexual intercourse with a person under the age of sixteen"), 156 ("Corruption of minors"), 1561 ("Solicitation of a child for sexual purposes").

The history of sexual crimes and liability for crimes against sexual freedom and sexual inviolability has changed gradually. These changes were aimed at preserving moral values and decent treatment of a person, protecting sexual freedom and inviolability of the person.

Key words: *crime, criminal offense, sexual freedom, sexual inviolability, rape, victim, perpetrator.*